

[Villemoes.]

Jubilæum for længst, har faaet Ladninger ind i den gode Tro, at det forhaabentlig kunde gaa denne Gang, som det er gaaet saa ofte tilforn, at man har faaet det, man havde Brug for. Nu er der imidlertid drejet om, og man kan ingen Besked faa. Det er selvfølgelig ikke den højtærede Udenrigsministers Skyld, men da vi netop drøfter en Fortsættelse af den dansk-engelske Handelsoverenskomst, har jeg ikke villet undlade ganske stille at rette denne Forespørgsel. Om der er nogen Mulighed for at faa Svar, ved jeg ikke, men jeg henstiller, at vi faar et Svar, for vi føler os meget brøstholdne over, at der saaledes laves om paa de bestaaende Forhold, hvis det da ikke er en oplagt Nødvendighed for Landet; og navnlig da det, jeg her har omtalt, falder ind under den store Overenskomst saavel som Artikel 2 i den foreliggende Tillægsoverenskomst, kan jeg ikke begribe, hvorfor det er ændret. Men det er muligt, jeg kan blive oplyst derom.

Udenrigsministeren (P. Munch): Det Spørgsmaal, som den ærede sidste Taler fremdrog her, skal jeg fremføre for Handelsministeren; jeg har ikke selv noget Kendskab til, om der er foregaaet Ændringer i den Fremgangsmaade, man anvender. Det eneste, der kan være Grund til at fremhæve i denne Forbindelse, er, at der i Aar er foregaaet en meget stærk Forøgelse af Indførselen af mineralske Brændselsstoffer, en Forøgelse i Mængde og en endnu stærkere Forøgelse i Værdi paa Grund af stigende Priser, og det er jo muligt, at denne meget kraftige Opgang kan volde visse Vanskeligheder; det erkendte det ærede Medlem, saa vidt jeg forstod, ogsaa kunde være naturligt. Men jeg skal fremføre Spørgsmaalet for Handelsministeren, og denne vil da sikkert tage det op til Undersøgelse.

Ellers kan jeg takke de forskellige Ordførere for deres Tilslutning til Forslaget samt den enkelte Ordfører, der ikke gav det sin Tilslutning, fordi han dog forstaaer Nødvendigheden af, at det gennemføres. Det ærede Medlem og jeg diskuterer jo, hver Gang vi kommer til et af disse Spørgsmaal om vore Handelsaftaler, en bestemt Sag, nemlig: i hvilken Grad har Rigsdagen Indflydelse paa og Indblik i, hvad der foregaaer? Jeg tror, det ærede Medlem og adskillige andre Medlemmer her er kommet ind i en Forestilling, som det er meget vanskeligt at udrydde, nemlig den, at der foregaaer en Mængde Ting i Hemmelighed. Kendsgerningen er jo, at det aldeles ikke er Tilfældet. Det ærede Medlem var selv paa det rene med, hvor

meget det udenrigspolitiske Nævn faar at vide, det ærede Medlem ved, hvorledes alle disse Aftaler forberedes og tilrettelægges gennem en lang Række Forhandlinger med Erhvervsorganisationerne, der har talrige Repræsentanter paa Rigsdagen. Det ærede Medlem plejer at være en meget indflydelsesrig Deltager i saadanne Forhandlinger, paa hvis Medvirkning jeg sætter megen Pris, men til Trods derfor bevarer det ærede Medlem stadig denne Forestilling om, at der er mærkelige Ting, som paa en eller anden Maade holdes skjult.

Endelig kan jeg tilføje, at der forefindes jo ogsaa Udvalg her i Rigsdagen, og naar det ærede Medlem talte om, at Finansudvalgene havde dog faaet lidt at vide om Kulkøbet, maa jeg sige, at Finansudvalgene fik svært meget at vide om den Tysklandsaftale, vi traf sidste Vinter i Januar Maaned. Jeg tror ikke, jeg i den Tid, jeg har haft med Rigsdagen at gøre, har siddet saa længe i begge Rigsdagens Finansudvalg, som jeg gjorde ved den Lejlighed i gentagne Møder. Ikke engang naar vi i gamle Dage diskuterede Sikringsstyrken i de to Tings Finansudvalg, var Forhandlingerne af saa langstrakt Karakter som ved denne Lejlighed. Der var Adgang til at spørge, der var Svar, hvor man spurgte, og med Hensyn til Betingelserne for at føre disse Oplysninger videre, ja, selv i det udenrigspolitiske Nævn gives der jo regelmæssig Adgang til, naar man ønsker det, at føre Spørgsmaalene videre til det paagældende Parti. Der kan være ganske enkelte bestemte Ting, for hvis Vedkommende det ikke er muligt at give denne Tilladelse. Det gælder f. Eks. det saa meget omtalte Spørgsmaal om den Maade, hvorpaa Forskellen i Køb og Salg over for Tyskland udlignes mellem Rigsbanken og Nationalbanken. Paa dette Omraade krævede begge Bankerne med den allerstørste Bestemthed, at vi ikke for vort Vedkommende skulde meddele Offentligheden dette. Det maatte vi tage Hensyn til, det har vi sagt de paagældende Udvalg, og de paagældende Udvalg har fulgt dette Ønske. Der kan være enkelte andre Ting, hvorom det Land, vi forhandler med, maa sige saaledes: af Hensyn til vore øvrige Forhandlinger kan vi ikke lade det og det bekendtgøre, og vi kan ikke gaa ind paa disse Aftaler, hvis man kræver en saadan Bekendtgørelse. I saa Fald respekterer vi det, og jeg for min Del gaar ud fra, at alle Tingenes Medlemmer og alle andre Repræsentanter for det danske Folk, som har deltaget i disse Forhandlinger, som ved, at disse Forhandlingers lykkelige Gennem-